Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 26. januarja 2017*

„Konkurenca — Omejevalni sporazumi — Belgijski, nemški, francoski, italijanski, nizozemski in avstrijski trgi kopalniške opreme — Sklep o ugotovitvi kršitve člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru — Usklajevanje cen in izmenjava poslovno občutljivih informacij — Enotna kršitev — Dokaz — Globe — Neomejena pristojnost — Razumni rok — Sorazmernost“

V zadevi C-644/13 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 29. novembra 2013,

Villeroy & Boch SAS s sedežem v Parizu (Francija), ki jo zastopa J. Philippe, odvetnik,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo F. Castillo de la Torre, L. Malferrari in F. Ronkes Agerbeek, agenti, z naslovom za vročanje v Luxembourgu

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, podpredsednik Sodišča v funkciji predsednika prvega senata, M. Berger, sodnica, E. Levits, S. Rodin (poročevalec) in F. Biltgen, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Wathelet,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. septembra 2015,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 26. novembra 2015

izreka naslednjo

* * Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

1 Družba Villeroy & Boch SAS (v nadaljevanju: Villeroy & Boch Francija) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 16. septembra 2013, Villeroy & Boch Avstrija in drugi/Komisija (T-373/10, T-374/10, T-382/10 in T-402/10, neobjavljena, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2013:455), v delu, v katerem je navedeno sodišče s to sodbo zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2010) 4185 final z dne 23. junija 2010 v zvezi s postopkom uporabe člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma o EGP (zadeva COMP/39092 – kopalniška oprema) (v nadaljevanju: sporni sklep) v delu, ki se nanaša nanjo.

Pravni okvir

Uredba (ES) št. 1/2003

2 Uredba Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) v odstavkih 2 in 3 člena 23 določa:

„2. Komisija lahko podjetjem in podjetniškim združenjem z odločbo naloži globe, kadar naklepno ali iz malomarnosti:

(a) kršijo člen [101 ali 102 PDEU] […]

[…]

Za vsako podjetje ali podjetniško združenje, udeleženo pri kršitvi, globa ne presega 10 % njegovega celotnega prometa v predhodnem poslovnem letu.

[…]

3. Pri določanju višine globe se upošteva teža, pa tudi trajanje kršitve.“

Smernice iz leta 2006

3 Smernice iz leta 2006 o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 23(2)(a) Uredbe (ES) št. 1/2003 (UL 2006, C 210, str. 2, v nadaljevanju: Smernice iz leta 2006) v točki 2 določajo, da mora v zvezi z določitvijo glob „Komisija […] upoštevati trajanje in težo kršitve“ in da „naložena globa ne sme presegati omejitev, določenih v drugem in tretjem pododstavku člena 23(2) Uredbe št. 1/2003“.

4 Točka 37 Smernic iz leta 2006 določa:

„V teh smernicah je predstavljena splošna metodologija za določanje glob, vendar lahko Komisija zaradi posebnosti posamezne zadeve ali potrebe po zagotavljanju odvračilnega učinka v posamezni zadevi utemeljeno odstopi od te metodologije ali omejitev, določenih v točki 21.“

Dejansko stanje in sporni sklep

5 Proizvodi, na katere se nanaša omejevalni sporazum, so kopalniška oprema, ki je del ene od treh podskupin teh proizvodov, in sicer kopalniških armatur, zaslonov za prhanje in z njimi povezane dodatne opreme ter keramičnih izdelkov (v nadaljevanju: tri podskupine proizvodov).

6 Splošno sodišče je dejansko stanje spora navedlo v točkah od 1 do 19 izpodbijane sodbe in ga je mogoče povzeti tako.

7 Komisija je s spornim sklepom ugotovila obstoj kršitve člena 101(1) PDEU in člena 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL 1994, L 1, str. 3, v nadaljevanju: Sporazum EGP) v sektorju kopalniške opreme. Ta kršitev, pri kateri naj bi bilo udeleženih 17 podjetij, naj bi potekala v različnih obdobjih med 16. oktobrom 1992 in 9. novembrom 2004 ter naj bi zajemala vse protikonkurenčne sporazume in usklajena ravnanja na ozemlju Belgije, Nemčije, Francije, Italije, Nizozemske in Avstrije.

8 Natančneje, Komisija je v izpodbijanem sklepu navedla, da je ugotovljena kršitev zajemala, prvič, usklajevanje med navedenimi proizvajalci kopalniške opreme glede letnih dvigov cen in drugih dejavnikov določanja cen v okviru rednih sestankov znotraj nacionalnih poklicnih združenj, drugič, določanje ali usklajevanje cen ob posebnih dogodkih, kot so povečanje stroškov surovin in uvedba evra ali cestnin, ter tretjič, razkritje in izmenjavo poslovno občutljivih informacij. Komisija je poleg tega ugotovila, da se je določanje cen v sektorju kopalniške opreme izvajalo na letni ravni. V okviru tega so proizvajalci določali svoje cenike, ki so v splošnem ostali v veljavi eno leto in so bili podlaga za poslovne odnose s prodajalci na debelo.

9 Družba Villeroy & Boch Francija in druge tožeče stranke na prvi stopnji, Villeroy & Boch Austria GmbH (v nadaljevanju: Villeroy & Boch Avstrija), Villeroy & Boch AG (v nadaljevanju: Villeroy & Boch) in Villeroy & Boch Belgium SA (v nadaljevanju: Villeroy & Boch Belgija) delujejo v sektorju kopalniške opreme. Družba Villeroy & Boch je lastnica celotnega kapitala družb Villeroy & Boch Avstrija, Villeroy & Boch Francija in Villeroy & Boch Belgija, družbe Ucosan BV in njenih hčerinskih družb ter družbe Villeroy & Boch SARL.

10 Družba Masco Corp. in njene hčerinske družbe, med njimi Hansgrohe AG, ki proizvaja kopalniške armature, in Hüppe GmbH, ki proizvaja zaslone za prhanje, so 15. julija 2004 Komisijo obvestile o obstoju omejevalnega sporazuma v sektorju kopalniške opreme in zaprosile za imuniteto pred globami na podlagi Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 155, v nadaljevanju: Obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002), če pa jim ta ne bi bila odobrena, pa za znižanje zneska glob, ki bi se jim lahko naložile. Komisija je 2. marca 2005 v skladu s točkama 8(a) in 15 tega obvestila sprejela odločbo o pogojni imuniteti pred globami v korist družbe Masco.

11 Komisija je 9. in 10. novembra 2004 opravila nenapovedane preglede v prostorih več družb in nacionalnih poklicnih združenj, ki delujejo v sektorju kopalniške opreme.

12 Družba Grohe Beteiligungs GmbH in njene hčerinske družbe ter družba American Standard Inc. (v nadaljevanju: Ideal Standard) so 15. in 19. novembra 2004 zaprosile za imuniteto pred globami na podlagi Obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, če pa jim ta ne bi bila odobrena, pa za znižanje teh glob.

13 Potem ko je Komisija med 15. novembrom 2005 in 16. majem 2006 naslovila zahteve po informacijah na več družb in združenj, ki delujejo v sektorju kopalniške opreme, tudi na tožeče stranke na prvi stopnji, je 26. marca 2007 sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki jim ga je vročila.

14 Družbi Roca SARL ter Hansa Metallwerke AG in njene hčerinske družbe so 17. in 19. januarja 2006 prav tako zaprosile za imuniteto pred globami na podlagi Obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, če pa jim ta ne bi bila odobrena, pa za znižanje teh glob. Družba Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG Armaturenfabrik je 20. januarja 2006 predložila podobno prošnjo.

15 Komisija je 23. junija 2010 na podlagi zaslišanja, ki je potekalo od 12. do 14. novembra 2007 in na katerem so bile navzoče tožeče stranke na prvi stopnji, na podlagi poslanega dopisa z dne 9. julija 2009 o ugotovljenih dejstvih, v katerem je Komisija tožeče stranke opozorila na nekatere dokaze, na katere se je nameravala opreti v okviru sprejetja končnega sklepa, in na podlagi zahtev po dodatnih informacijah, ki so bile nato naslovljene zlasti na navedene tožeče stranke, sprejela sporni sklep. S tem sklepom je menila, da so ravnanja, opisana v točki 8 te sodbe, del celovitega načrta s ciljem omejiti konkurenco med naslovniki navedenega sklepa in imajo značilnosti enotne in trajajoče kršitve, katerih področje uporabe je zajemalo tri podskupine proizvodov in se je raztezalo na belgijskem, nemškem, francoskem, italijanskem, nizozemskem in avstrijskem ozemlju. V zvezi s tem je zlasti poudarila, da so ta ravnanja potekala po ponavljajočem se vzorcu, ki je bil v šestih državah članicah, v katerih je potekala preiskava, enak. Poudarila je tudi obstoj nacionalnih poklicnih združenj, ki so se nanašala na vse tri podskupine proizvodov in ki jih je poimenovala „usklajevalna telesa“, obstoj nacionalnih poklicnih združenj, v katerih se je dejavnost članov nanašala na vsaj dve od treh podskupin proizvodov in ki jih je poimenovala „združenja za več proizvodov“, ter obstoj specializiranih združenj, v katerih se je dejavnost nekaterih članov nanašala na eno od teh treh podskupin proizvodov. Nazadnje, ugotovila je, da je obstajala osrednja skupina podjetij, ki je sodelovala pri kartelu v različnih državah članicah ter v okviru usklajevalnih teles in združenj za več proizvodov.

16 Komisija meni, da so bile tožeče stranke na prvi stopnji udeležene pri zadevni kršitvi kot članice teh združenj: IndustrieForum Sanitär, ki je leta 2001 nadomestilo Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie, Arbeitskreis Baden und Duschen, ki je leta 2003 nadomestilo Arbeitskreis Duschabtrennungen in Fachverband Sanitär-Keramische Industrie v Nemčiji, Arbeitskreis Sanitärindustrie v Avstriji, Vitreous China-group v Belgiji, Sanitair Fabrikanten Platform na Nizozemskem in Association française des industries de céramique sanitaire (AFICS) v Franciji. Komisija je v zvezi s kršitvijo, storjeno na Nizozemskem, v točki 1179 obrazložitve spornega sklepa v bistvu ugotovila, da se podjetjem, ki so bila udeležena pri njej, v zvezi s tem ne bi smela naložiti globa zaradi zastaranja.

17 Komisija je v členu 1 izpodbijanega sklepa naštela podjetja, ki jih je od 1. januarja 1994 kaznovala zaradi kršitve člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP, ker so sodelovala pri kartelu v sektorju kopalniške opreme v Belgiji, Nemčiji, Franciji, Italiji, na Nizozemskem in v Avstriji v različnih obdobjih med 16. oktobrom 1992 in 9. novembrom 2004. Komisija je glede tožečih strank na prvi stopnji v členu 1(1) navedenega sklepa kaznovala družbo Villeroy & Boch zaradi njenega sodelovanja pri navedeni enotni kršitvi, ki je trajala od 28. septembra 1994 do 9. novembra 2004, njene hčerinske družbe Villeroy & Boch Belgija, Villeroy & Boch Francija in Villeroy & Boch Avstrija pa za obdobja od najprej 12. oktobra 1994 do 9. novembra 2004.

18 Komisija je v členu 2(8) spornega sklepa naložila globe, in sicer, prvič, družbi Villeroy & Boch 54.436.347 EUR, drugič, družbama Villeroy & Boch in Villeroy & Boch Avstrija solidarno 6.083.604 EUR, tretjič, družbama Villeroy & Boch in Villeroy & Boch Belgija solidarno 2.942.608 EUR ter, četrtič, družbama Villeroy & Boch in Villeroy & Boch Francija solidarno 8.068.441 EUR. Tožečim strankam na prvi stopnji so bile torej naložene globe v skupnem znesku 71.531.000 EUR.

19 Komisija se je pri izračunu teh glob oprla na Smernice iz leta 2006.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

20 Pritožnica je 9. septembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo v zadevi T-382/10, s katero je predlagala razglasitev ničnosti spornega sklepa v delu, ki jo zadeva, in podredno, znižanje globe, ki ji je bila naložena.

21 Pritožnica v utemeljitev svojih predlogov za razglasitev ničnosti navaja kršitev člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP zaradi ugotovitve enotne, trajajoče in kompleksne kršitve, neobstoja obrazložitve, neobstoja dokazov o obstoju kršitve v Franciji, neobstoja pravne podlage za solidarno naložitev plačila glob tožečim strankam na prvi stopnji, napačnega izračuna naložene globe zlasti zaradi vključitve prodaje, ki ni povezana s kršitvijo, v izračun zneska globe in zaradi neobstoja znižanja te globe kljub prekomernemu trajanju upravnega postopka ter, nazadnje, kršitev člena 23(3) Uredbe št. 1/2003 zaradi nesorazmerne globe.

22 Pritožnica je podredno predlagala znižanje zneska naložene globe.

23 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo tožbo v celoti zavrnilo.

Predlogi strank

24 Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano sodbo v celoti razveljavi v delu, v katerem je Splošno sodišče s to sodbo zavrnilo njeno tožbo;

— podredno, izpodbijano sodbo delno razveljavi;

— še bolj podredno, zniža globo, ki ji je bila naložena;

— najbolj podredno, izpodbijano sodbo razveljavi in zadevo vrne Splošnemu sodišču v odločanje ter

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

25 Komisija Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo v celoti zavrže kot deloma nedopustno in kot deloma očitno neutemeljeno ter

— pritožnici naloži plačilo stroškov.

Pritožba

26 Pritožnica v utemeljitev pritožbe navaja štiri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog se nanaša na to, da naj bi Splošno sodišče pri presoji dokazov glede kršitev, domnevno storjenih v Franciji, napačno uporabilo pravo. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na to, da naj bi napačno uporabilo pravo pri ugotovitvi kompleksne in trajajoče kršitve. Tretji pritožbeni razlog se nanaša na dejstvo, da naj Splošno sodišče ne bi izvajalo svoje neomejene pristojnosti glede globe, naložene pritožnici. Četrti tožbeni razlog se nanaša na kršitev načela sorazmernosti.

Prvi pritožbeni razlog: Splošno sodišče naj bi pri presoji dokazov glede kršitev, domnevno storjenih v Franciji, napačno uporabilo pravo

Trditve strank

27 Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom v bistvu trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker presoja, ki jo je opravilo glede izjav družb Ideal Standard, Roca in Duravit AG v zvezi z dejanji, storjenimi v Franciji, ne ustreza presoji, ki jo je opravilo v zvezi z istimi dokazi v sodbi z dne

16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke in drugi/Komisija (T-379/10 in T-381/10, neobjavljena, EU:T:2013:457), ki se prav tako nanaša na sporni sklep. Zato naj bi Splošno sodišče kršilo načelo enakega obravnavanja in načelo in dubio pro reo.

28 Splošno sodišče naj bi namreč v točkah od 287 do 290 izpodbijane sodbe menilo, da je bilo na podlagi izjav družbe Ideal Standard in izjav družbe Roca mogoče dokazati sodelovanje pritožnice na treh sestankih AFICS, ki so potekali leta 2004 in na katerih naj bi prišlo do nezakonitih razprav. Splošno sodišče naj bi v zvezi s tem v bistvu opozorilo, da pričanja podjetja, ki je zaprosilo za prizanesljivost, ni mogoče uporabiti za dokaz v skladu z načelom *testis unus, testis nullus* (ena sama priča, nobena priča), razen če je tako pričanje podprto s pričanjem drugih udeležencev kartela. To po mnenju Splošnega sodišča velja za obravnavano zadevo, saj je bilo pričanje, predloženo v okviru prošnje družbe Ideal Standard za prizanesljivost, potrjeno z izjavo družbe Roca France.

29 Pritožnica pa meni, da je presoja dokazov, ki jo je tako opravilo Splošno sodišče, očitno v nasprotju s presojo, ki jo je opravilo glede istih dokazov v sodbi z dne 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke in drugi/Komisija (T-379/10 in T-381/10, neobjavljena, EU:T:2013:457, točke od 118 do 120), ki se prav tako nanaša na sporni sklep.

30 Poleg tega pritožnica meni, da je Splošno sodišče v zadnjenavedeni sodbi in v izpodbijani sodbi protislovno presodilo dokazno vrednost izjave družbe Duravit. V sodbi z dne 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke in drugi/Komisija (T-379/10 in T-381/10, neobjavljena, EU:T:2013:457, točki 115 in 116), naj bi Splošno sodišče namreč ugotovilo, da ta izjava v upravnem postopku ni bila posredovana tožečim strankam v zadevi, v kateri je bila izrečena navedena sodba, in bi bilo treba šteti, da zanje ne velja. Splošno sodišče pa se je, nasprotno, v izpodbijani sodbi strinjalo, da bo to izjavo upoštevalo. Tako naj bi Splošno sodišče v točki 293 te sodbe navedlo, da čeprav se sporni sklep „ne opira“ na navedeno izjavo, ostaja dejstvo, da je bila s to izjavo potrjena izjava družbe Ideal Standard glede vsebine nezakonitih razprav, ki so „najverjetneje“ potekale 25. februarja 2004.

31 Poleg tega pritožnica trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je izjavo družbe Duravit uporabilo v njeno breme, čeprav je vedelo, da zanjo ne velja in da je niti Komisija ni uporabila v spornem sklepu, spremenilo obrazložitev tega sklepa in kršilo člen 263 in člen 296, drugi odstavek, PDEU.

32 Ker se v zvezi s kršitvijo, ki bi jo bilo domnevno mogoče pripisati pritožnici v Franciji, ni navajal noben drug dokaz, naj bi njena obsodba glede dejanj, storjenih v Franciji, temeljila na napačni uporabi prava, navedeni zgoraj.

33 Komisija se strinja, da je presoja Splošnega sodišča v izpodbijani sodbi v protislovju s presojo, ki jo je opravilo v sodbi z dne 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke in drugi/Komisija (T-379/10 in T-381/10, neobjavljena, EU:T:2013:457), vendar trdi, da je napaka v zadnjenavedeni sodbi. Ta institucija poudarja, da se pritožnica ne sklicuje na napačno uporabo prava pri presoji dokazov, ampak le na neenako obravnavo enakih dejstev. Poleg tega Komisija zavrača obstoj kršitve načela domneve nedolžnosti. Nazadnje, Komisija ne prereka, da izjave družbe Duravit ne bi bilo mogoče uporabiti kot dokaz, ampak poudarja, da izpodbijana sodba ni bila očitno utemeljena s to izjavo.

Presoja Sodišča

34 Za odgovor na prvi pritožbeni razlog je treba spomniti, da presoja Splošnega sodišča glede dokazne vrednosti dokumenta načeloma ne more biti predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe. Iz člena 256 PDEU in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije je namreč razvidno, da je pritožba omejena na pravna vprašanja. Splošno sodišče je tako edino pristojno za ugotovitev in presojo

upoštevnih dejstev ter za presojo dokazov, razen če gre za izkrivljanje teh dejstev in dokazov (glej zlasti sodbo z dne 2. oktobra 2003, Salzgitter/Komisija, C-182/99 P, EU:C:2003:526, točka 43 in navedena sodna praksa), ki se v obravnavani zadevi ni navajalo.

35 Po drugi strani je v skladu z ustaljeno sodno prakso vprašanje, ali je obrazložitev sodbe Splošnega sodišča protislovna ali zadostna, pravno vprašanje, ki ga je mogoče kot tako postaviti v okviru pritožbe (glej zlasti sodbo z dne 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, točka 71 in navedena sodna praksa).

36 Splošno sodišče je v obravnavani zadevi v točki 287 izpodbijane sodbe ugotovilo, da se je Komisija oprla na izjave družb Ideal Standard in Roca, da bi dokazala sodelovanje pritožnice na sestankih AFICS leta 2004. Splošno sodišče je v točki 289 navedene sodbe poudarilo, da čeprav je iz sodne prakse razvidno, da je treba izjavo upravičenca do celotnega ali delnega znižanja glob, ki jo ena stran izpodbija, podpreti, nič ne nasprotuje temu, da lahko taka podpora izhaja iz pričanja drugega podjetja, ki je bilo udeleženo v kartelu, tudi če je bilo tudi temu odobreno znižanje glob. Splošno sodišče je po preučitvi dokazne vrednosti izjave družbe Roca v točki 290 iste sodbe menilo, da je treba ugotoviti, da izjava družbe Ideal Standard, ki je bila podprta z izjavo družbe Roca, pravno zadostno dokazuje obstoj zadevnih nezakonitih razprav.

37 Vendar pritožnica trdi, da je ta obrazložitev v protislovju z obrazložitvijo v sodbi z dne 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke in drugi/Komisija (T-379/10 in T-381/10, neobjavljena, EU:T:2013:457).

38 Spomniti pa je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso obveznosti Splošnega sodišča, da obrazloži svoje sodbe, načeloma ni mogoče razširiti tako, da se mu naloži obrazložitev rešitve, ki jo je sprejelo v neki zadevi, glede na rešitev iz druge zadeve, ki mu je bila predložena, tudi če se je nanašala na isti sklep (glej sodbo z dne 11. julija 2013, Team Relocations in drugi/Komisija, C-444/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:464, točka 66 in navedena sodna praksa).

39 Zato je treba trditev pritožnice, da je ta obrazložitev v protislovju z obrazložitvijo v sodbi z dne 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke in drugi/Komisija (T-379/10 in T-381/10, neobjavljena, EU:T:2013:457), zavrniti.

40 V zvezi s trditvijo pritožnice, da Splošno sodišče izjave družbe Duravit ne bi smelo uporabiti v njeno breme, je treba ugotoviti, da ta izhaja iz napačne razlage izpodbijane sodbe. Namen navedbe te izjave v točki 293 izpodbijane sodbe je namreč le odgovoriti na trditev tožečih strank na prvi stopnji, ki se sklicuje na to izjavo in katere namen je vzpostaviti dvom o resničnosti izjav družb Ideal Standard in Roca. Tako Splošno sodišče izjave družbe Duravit ni uporabilo v breme pritožnice, kot je potrjeno v točki 295 navedene sodbe, v kateri je Splošno sodišče ugotovilo, da izjave družb Ideal Standard in Roca zadostujejo za dokaz obstoja kršitve člena 101(1) PDEU.

41 Glede na zgoraj navedene ugotovitve je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi pritožbeni razlog: obstoj enotne in trajajoče kršitve

Trditve strank

42 Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je umetno združilo dejanja, ki so bila neodvisna, in s tem, da je ugotovilo obstoj kompleksne in trajajoče kršitve, napačno uporabilo pravo.

43 V zvezi s tem pritožnica, prvič, trdi, da je Splošno sodišče s tem, da se je oprlo na pojem enotne, kompleksne in trajajoče kršitve, kršilo člen 101 PDEU in člen 53 Sporazuma EGP. Ta pojem naj namreč ne bi imel nobene pravne podlage v pravu Unije. Poleg tega pritožnica trdi, da izpodbijana sodba ni dovolj obrazložena, ker Splošno sodišče glede tega ni odgovorilo na njene trditve.

44 Drugič, pritožnica podredno meni, da pogoji za priznanje enotne kršitve v obravnavani zadevi niso bili izpolnjeni, ker Komisija ni opredelila upoštevnega trga in ker razmerje medsebojnega dopolnjevanja med različnimi očitanimi ravnanji ni bilo dokazano.

45 Tretjič, pritožnica podredno trdi, da zaradi obstoja razglasitve delne ničnosti spornega sklepa v zvezi z nekaterimi državami članicami v sodbah z dne 16. septembra 2013, Wabco Europe in drugi/Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449), z dne 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke in drugi/Komisija (T-379/10 in T-381/10, neobjavljena, EU:T:2013:457), in z dne 16. septembra 2013, Duravit in drugi/Komisija (T-364/10, neobjavljena, EU:T:2013:477), in ker nekatera podjetja niso mogla vedeti za celotno kršitev, ne more iti za globalno kršitev, kakor je opredeljena v tem sklepu.

46 Komisija trdi, da je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti.

Presoja Sodišča

47 V skladu z ustaljeno sodno prakso je kršitev člena 101(1) PDEU lahko ne le posledica ločenega dejanja, ampak tudi niza dejanj ali celo trajajočega ravnanja, čeprav bi lahko tudi en ali več elementov tega niza dejanj ali trajajočega ravnanja sam po sebi in ločeno pomenil kršitev navedene določbe. Tako lahko Komisija, kadar se različna dejanja zaradi istega cilja izkrivljanja konkurence na notranjem trgu uvrščajo v „celovit načrt“, pripiše odgovornost za ta dejanja glede na sodelovanje pri kršitvi kot celoti (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 2015, Fresh Del Monte Produce/Komisija in Komisija/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P in C-294/13 P, EU:C:2015:416, točka 156 in navedena sodna praksa).

48 Podjetje, ki je pri taki enotni in kompleksni kršitvi sodelovalo s svojimi ravnanji, ki spadajo pod pojma sporazum ali usklajeno ravnanje s protikonkurenčnim ciljem v smislu člena 101(1) PDEU in ki naj bi pripomogla k uresničitvi kršitve v celoti, je tako lahko odgovorno tudi za ravnanja drugih podjetij v okviru te kršitve v celotnem obdobju svojega sodelovanja pri navedeni kršitvi. Za tak primer gre, če se ugotovi, da je navedeno podjetje nameravalo s svojim ravnanjem prispevati k skupnim ciljem, za katere so si prizadevali vsi udeleženci, in da je vedelo za protipravna ravnanja, ki so jih druga podjetja predvidela ali izvajala pri izpolnjevanju istih ciljev, ali da je lahko ta ravnanja razumno predvidelo in je bilo pripravljeno sprejeti tveganje (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 2015, Fresh Del Monte Produce/Komisija in Komisija/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P in C-294/13 P, EU:C:2015:416, točka 157 in navedena sodna praksa).

49 Podjetje je tako lahko neposredno sodelovalo pri vseh protikonkurenčnih ravnanjih, ki sestavljajo enotno in trajajočo kršitev, zato je v takem primeru Komisija upravičena temu podjetju naložiti odgovornost za vsa ta ravnanja in s tem za navedeno kršitev v celoti. Prav tako je lahko podjetje sodelovalo le pri delu protikonkurenčnih ravnanj, ki sestavljajo enotno in trajajočo kršitev, pri tem pa je vedelo za vsa ostala protipravna ravnanja, ki so jih drugi udeleženci omejevalnega sporazuma predvideli ali izvajali pri izpolnjevanju istih ciljev, ali pa je lahko ta ravnanja razumno predvidelo in je bilo pripravljeno sprejeti tveganje. V takem primeru je Komisija ravno tako upravičena temu podjetju pripisati odgovornost za vsa protikonkurenčna ravnanja, ki sestavljajo tako kršitev, in s tem odgovornost za to kršitev v celoti (glej sodbo z dne 24. junija 2015, Fresh Del Monte Produce/Komisija in Komisija/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P in C-294/13 P, EU:C:2015:416, točka 158 in navedena sodna praksa).

50 Poleg tega je treba za opredelitev različnih ravnanj kot enotne in trajajoče kršitve preveriti, ali se medsebojno dopolnjujejo, tako da je vsako od njih namenjeno spopadanju z eno ali več posledicami običajne konkurence, in z medsebojnim vplivanjem prispevajo k nastanku vseh protikonkurenčnih posledic, ki so jih želeli njihovi storilci v okviru enotnega načrta, namenjenega doseganju enotnega cilja. Pogoj, ki se nanaša na pojem enotnega cilja, pa, nasprotno, pomeni, da je treba preveriti, ali ne obstajajo elementi, ki označujejo različna ravnanja, ki so del kršitve in bi lahko kazala na to, da ravnanja, ki jih dejansko izvajajo druga udeležena podjetja, nimajo istega cilja ali protikonkurenčnega učinka in se zato ne uvrščajo v „celovit načrt“ zaradi svojega istega cilja izkrivljanja konkurence na notranjem trgu (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2013, Siemens in drugi/Komisija, C-239/11 P, C-489/11 P in C-498/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:866, točki 247 in 248).

51 Poleg tega iz sodne prakse Sodišča ni mogoče sklepati, da se člen 101(1) PDEU nanaša zgolj na podjetja, ki delujejo na trgu, na katerem je omejena konkurenca, ali tudi na nabavnih oziroma prodajnih trgih ali trgih, ki so sosednji navedenemu trgu, ali pa na podjetja, ki na podlagi sporazuma ali usklajenega ravnanja svojo avtonomijo ravnanja omejujejo na nek trg. Iz ustaljene sodne prakse Sodišča je namreč razvidno, da se besedilo člena 101(1) PDEU na splošno nanaša na vse sporazume in vsa usklajena ravnanja, ki bodisi v horizontalnih bodisi vertikalnih povezavah izkrivljajo konkurenco na notranjem trgu, neodvisno od trga, na katerem so stranke dejavne, in neodvisno od tega, da zadevni pogoji iz dogovorov vplivajo samo na poslovno ravnanje ene od strank (glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točki 34 in 35 ter navedena sodna praksa).

52 V zvezi s to sodno prakso je treba, prvič, zavrniti trditve pritožnice, da pravni pojem enotne, kompleksne in trajajoče kršitve ni v skladu s členom 101 PDEU in členom 53 Sporazuma EGP.

53 Drugič, ugotoviti je treba, da je Splošno sodišče v nasprotju s trditvijo pritožnice s tem, da je opozorilo na navedeno sodno prakso v točkah od 32 do 34, 41, 42 in od 46 do 48 izpodbijane sodbe, pravno zadostno obrazložilo to sodbo.

54 Tretjič, glede trditve pritožnice, da pogoji za priznanje enotne kršitev v tem primeru niso izpolnjeni, ker Komisija ni opredelila upoštevnega trga, je treba ugotoviti, kot je Splošno sodišče pravilno navedlo v točki 54 izpodbijane sodbe in kot je priznala pritožnica, da okoliščina, da so trgi proizvodov in geografski trgi, na katerih se je izvajala kršitev, različni, nikakor ne preprečuje ugotovitve o enotni kršitvi. Zato je ta trditev vsekakor brezpredmetna.

55 Četrtič, Splošno sodišče v točkah od 63 do 71 izpodbijane sodbe s tem, da je ugotovilo, da je Komisija v tem primeru lahko ugotovila obstoj enotnega cilja, ki naj bi dokazoval enotno kršitev, ni napačno uporabilo prava. V točkah 66, 69 in 71 izpodbijane sodbe je namreč na podlagi dejanskih ugotovitev pravno zadostno dokazalo, da so se različna očitana ravnanja nanašala na isti cilj, in sicer da vsi proizvajalci kopalniške opreme uskladijo svoje ravnanje v razmerju do trgovcev na debelo. V zvezi s tem je treba poudariti, da v nasprotju s trditvijo pritožnice pojem skupnega cilja, kot je razvidno iz navedenih točk 66, 69 in 71, ni bil opredeljen s splošnim sklicevanjem na obstoj izkrivljanja konkurence na trgih, na katerih se je izvajala kršitev, ampak s sklicevanjem na različne objektivne elemente, kot je osrednja vloga, ki so jo imeli trgovci na debelo v distribucijski verigi, značilnosti te verige, obstoj usklajevalnih teles in združenj za več proizvodov, podobnost uresničevanja kartelnih sporazumov ter materialno, geografsko in časovno prekrivanje zadevnih ravnanj.

56 Ker je v teh okoliščinah, ne da bi bilo treba dokazati medsebojno dopolnjevanje očitanih ravnanj, enotno in trajajočo kršitev mogoče pripisati nekonkurenčnim podjetjem in ker ni potrebna sistematična opredelitev upoštevnih trgov ter ob ugotovitvi, da je pritožnica na eni strani odgovorna za svoje neposredno sodelovanje pri očitani kršitvi in na drugi strani odgovorna za svoje posredno sodelovanje pri tej kršitvi, ker je vedela za vsa protipravna ravnanja, ki so jih druga podjetja predvidela

ali izvajala pri izpolnjevanju istih ciljev, ali je lahko ta ravnanja razumno predvidela in je bila pripravljena sprejeti tveganje, Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da je menilo, da Komisija s tem, da je v tej zadevi ugotovila obstoj enotne in trajajoče kršitve, ni storila nobene napake.

57 Nazadnje, v zvezi s trditvijo glede delne ničnosti, razglašene v sodbah Splošnega sodišča, ki se nanašajo na isto kršitev, kot je ta, ki je bila predmet obravnavane zadeve, je treba opozoriti, da presoja dokazov, ki se nanašajo na različne nacionalne trge, spada v izključno pristojnost Splošnega sodišča. Če bi se s to trditvijo izpodbijal obstoj enotne, kompleksne in trajajoče kršitve, je treba poudariti, da dejstvo, da je Splošno sodišče sporni sklep razglasilo za ničen v delu, v katerem se nanaša na dokaz sodelovanja nekaterih zadevnih podjetij pri zadevni kršitvi na določenih geografskih trgih v zadevnih obdobjih, ne zadostuje za izpodbijanje ugotovitve Splošnega sodišča, ki se nanaša na obstoj celovitega načrta, ki zajema tri podskupine proizvodov in šest zadevnih držav članic, ter na obstoj istega cilja izkrivljanja konkurence.

58 Zato je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen.

Tretji in četrti pritožbeni razlog: nadzor neomejene pristojnosti in sorazmernost globe

Trditve strank

59 Pritožnica s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da ni izvrševalo svoje neomejene pristojnosti glede glob, ki jih je določila Komisija.

60 Pritožnica trdi, da je iz člena 261 PDEU, člena 263, drugi in četrti odstavek, PDEU, člena 264, prvi odstavek, PDEU, člena 31 Uredbe št. 1/2003, člena 6(1) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu, in iz člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah razvidno, da sta Splošno sodišče in Sodišče dolžna učinkovito izvrševati svojo neomejeno pristojnost.

61 Splošno sodišče pa naj bi v izpodbijani sodbi v nasprotju s predlogi pritožnice opravilo le nadzor zakonitosti določitve zneska globe.

62 Pritožnica poleg tega meni, da bi moralo Splošno sodišče v tej zadevi znižati globo glede na težo kršitve, ki se nanaša le na omejeno število držav članic. V zvezi s tem naj ne bi bilo mogoče razumeti, zakaj je Komisija v tej zadevi očitana ravnanja kaznovala strožje kot istovrstne omejevalne sporazume, ki zajemajo celotno ozemlje Evropskega gospodarskega prostora. Poleg tega bi moralo Splošno sodišče pritožnici znižati globo zaradi predolgega trajanja upravnega postopka.

63 Pritožnica s četrtim pritožbenim razlogom zatrjuje kršitev načela sorazmernosti iz člena 49(3) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. V zvezi s tem pritožnica poudarja, da bi moralo Splošno sodišče za določitev teže kršitve upoštevati zadevni trg, ustvarjeni promet, trajanje in naravo kršitve ter dejanske ali morebitne učinke kršitve na prizadete trge, česar pa ni storilo.

64 Splošno sodišče bi prav tako moralo zagotoviti, da je znesek globe, naložene s spornim sklepom, absolutno sorazmeren, kar pa naj ne bi bil, ker je promet, zajet s kršitvijo, 34,34 milijona EUR in je skupni znesek glob 8.068.441 EUR.

65 Zato pritožnica Sodišču predlaga, naj te nezakonite opustitve Splošnega sodišča popravi in naj samo zniža naloženo globo.

66 Komisija predlaga, naj se tretji in četrti pritožbeni razlog zavrneta.

Presoja Sodišča

67 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da nadzor zakonitosti, določen v členu 263 PDEU, pomeni, da lahko sodišče Unije opravlja nadzor tako nad dejstvi kot nad uporabo prava v zvezi s trditvami, ki jih tožeča stranka navede zoper sporni sklep, ter da ima pooblastilo za presojo dokazov, razglasitev ničnosti tega sklepa in spremembo zneska glob (glej sodbo z dne 10. julija 2014, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točka 53 in navedena sodna praksa).

68 Nadzor zakonitosti je dopolnjen z neomejeno sodno pristojnostjo, ki je bila v skladu s členom 261 PDEU sodišču Unije priznana v členu 31 Uredbe št. 1/2003. Ta pristojnost sodišču omogoča, da preseže le nadzor zakonitosti sankcije in nadomesti presojo Komisije s svojo ter tako odpravi, zniža ali zviša naloženo globo ali denarno kazen (glej sodbo z dne 8. decembra 2011, Chalkor/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, točka 63 in navedena sodna praksa).

69 Sodišče Unije mora za izpolnitev zahtev nadzora neomejene sodne pristojnosti v smislu člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah glede glob pri izvajanju pooblastil iz členov 261 in 263 PDEU preučiti vsak očitek, dejanski ali pravni, s katerim se skuša dokazati, da znesek globe ni v sorazmerju s težo in trajanjem kršitve (glej sodbo z dne 18. decembra 2014, Komisija/Parker Hannifin Manufacturing in Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, točka 75 in navedena sodna praksa).

70 Vendar izvajanje te neomejene sodne pristojnosti ne pomeni isto kot nadzor po uradni dolžnosti, postopek pa je kontradiktoren. Zato mora načeloma tožeča stranka navesti tožbene razloge zoper izpodbijani sklep in v utemeljitev teh razlogov predložiti dokaze (glej sodbo z dne 18. decembra 2014, Komisija/Parker Hannifin Manufacturing in Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, točka 76 in navedena sodna praksa).

71 V zvezi s tem je treba poudariti, da če se nad izpodbijanim sklepom kot celoto po uradni dolžnosti ne opravi nadzor, ni kršeno načelo učinkovitega sodnega varstva. Za upoštevanje tega načela ni nujno potrebno, da Splošno sodišče – ki mora odgovoriti na navedene tožbene razloge in opraviti tako preizkus dejanskega stanja kot nadzor nad uporabo prava – po uradni dolžnosti ponovno v celoti pregleda spis (sodba z dne 8. decembra 2011, Chalkor/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, točka 66).

72 Poleg tega je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča le Splošno sodišče pristojno za nadzor nad načinom, kako je Komisija v vsakem posamičnem primeru presodila težo nezakonitih ravnanj. V okviru pritožbe je namen nadzora Sodišča preveriti, prvič, v kolikšnem obsegu je Splošno sodišče pravno pravilno upoštevalo vse bistvene dejavnike za presojo teže ravnanja glede na člen 101 PDEU in člen 23 Uredbe št. 1/2003 in, drugič, ali je Splošno sodišče pravno zadostno odgovorilo na vse argumente, navedene v utemeljitev predloga za znižanje globe. Težo kršitev konkurenčnega prava Unije je treba dokazati glede na veliko število elementov, kot so zlasti odvračalni učinek glob, posebne okoliščine zadeve in njen okvir, vključno z ravnanjem vsakega od podjetij, vloga, ki jo ima vsako od podjetij pri izvajanju omejevalnega sporazuma, dobiček, ki so ga lahko podjetja imela zaradi teh ravnanj, njihova velikost in vrednost zadevnega blaga ter nevarnost, ki jo ta vrsta kršitev pomeni za cilje Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Team Relocations in drugi/Komisija, C-444/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:464, točke 95, 99 in 100).

73 Poleg tega, kadar Sodišče v okviru pritožbe odloča o pravnih vprašanjih, iz razlogov pravičnosti ne more s svojo presojo nadomestiti presoje Splošnega sodišča, ki pri izvajanju svoje neomejene pristojnosti odloča o višini glob, naloženih podjetjem zaradi kršitve prava Unije. Zato bi bilo treba, le če bi Sodišče ocenilo, da višina sankcije ni le neprimerna, ampak tudi tako pretirana, da ni sorazmerna, ugotoviti, da je Splošno sodišče zaradi neprimernosti zneska globe napačno uporabilo pravo (sodba z dne 30. maja 2013, Quinn Barlo in drugi/Komisija, C-70/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:351, točka 57 in navedena sodna praksa).

74 Ob upoštevanju te sodne prakse je treba preučiti tretji in četrti pritožbeni razlog.

75 Iz navedene sodne prakse pa je jasno razvidno, da se, prvič, nadzor neomejene sodne pristojnosti nanaša le na naloženo sankcijo, in ne na celotni izpodbijani sklep, in drugič, da niti neomejena sodna pristojnost niti nadzor zakonitosti ne pomenita nadzora po uradni dolžnosti in torej ne zahtevata, da Splošno sodišče po uradni dolžnosti ponovno v celoti pregleda spis ne glede na očitke pritožnice.

76 V tej zadevi je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v točki 335 in naslednjih izpodbijane sodbe opravilo učinkovit nadzor nad zneskom globe, odgovorilo na različne trditve pritožnice in v točkah od 397 do 402 te sodbe odločilo o predlogih za znižanje zneska globe, pri čemer se torej v nasprotju s trditvijo pritožnice ni omejilo na nadzor zakonitosti tega zneska. Splošno sodišče je v zvezi s tem v točki 384 navedene sodbe posebej navedlo, da je bil 15-odstotni koeficient na podlagi koeficientov „teže kršitve“ in „dodatnega zneska“ minimalen glede na posebno težo zadevne kršitve, nato pa v točkah od 397 do 401 iste sodbe menilo, da nobeden od elementov, ki so jih navedle tožeče stranke na prvi stopnji, ni upravičeval znižanja zneska globe.

77 Še zlasti je treba v zvezi s preučitvijo teže očitane kršitve ugotoviti, da je Splošno sodišče v točki 381 izpodbijane sodbe opozorilo predvsem na točko 23 Smernic iz leta 2006, ki določa, da „horizontalni sporazumi o določitvi cen, razdelitvi trga in omejitvi proizvodnje, ki so na splošno tajni, štejejo zaradi svoje narave same med najtežje omejitve konkurence. Z vidika politike konkurence jih je treba preganjati z visokimi globami. Posledično bo upoštevani delež prodaje pri takih kršitvah na splošno v zgornjem delu omenjenega razpona.“ Splošno sodišče je v točki 383 navedene sodbe navedlo obrazložitev Komisije iz točke 1211 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v skladu s katero je bila horizontalna uskladitev cen zaradi njene narave same ena od najbolj škodljivih omejitev konkurence ter je bila kršitev enotna, trajajoča in kompleksna, izvajala pa se je v šestih državah članicah in se nanašala na tri podskupine proizvodov, nato pa je v točki 384 izpodbijane sodbe ugotovilo posebno težo zadevne kršitve, ki je upravičila uporabo 15-odstotnega koeficienta teže, in v točki 385 navedene sodbe sodelovanje pritožnice „v osrednji skupini podjetij“, ki je izvajala ugotovljeno kršitev.

78 Splošno sodišče tako s tem, da je pri presoji teže očitane kršitve upoštevalo vse upoštevne parametre, pri čemer je poleg tega dokazalo horizontalno usklajevanje cen in sodelovanje pritožnice pri tem usklajevanju, in s tem, da je odgovorilo na trditve pritožnice v zvezi s tem, nikakor ni napačno uporabilo prava in je izpolnilo svojo obveznost učinkovitega sodnega nadzora nad spornim sklepom.

79 Glede presoje predolgega trajanja upravnega postopka je treba opozoriti, da čeprav kršitev načela spoštovanja razumnega roka s strani Komisije lahko upravičuje razglasitev ničnosti sklepa, sprejetega na koncu upravnega postopka, ki temelji na členih 101 in 102 PDEU, če krši tudi pravico zadevnega podjetja do obrambe, taka kršitev načela spoštovanja razumnega roka, tudi če bi bila dokazana, ne more povzročiti znižanja zneska naložene globe (glej zlasti sodbi z dne 9. junija 2016, CEPSA/Komisija, C-608/13 P, EU:C:2016:414, točka 61, in z dne 9. junija 2016, PROAS/Komisija, C-616/13 P, EU:C:2016:415, točka 74 in navedena sodna praksa). Vendar v tem primeru, kot je razvidno iz točke 62 te sodbe, ni sporno, da želi pritožnica s svojo trditvijo, ki se nanaša na napačno presojo Splošnega sodišča glede predolgega trajanja upravnega postopka, doseči le znižanje globe, ki ji je bila naložena.

80 Zato je treba to trditev ne glede na njeno utemeljenost zavrniti kot brezpredmetno.

81 Nazadnje, glede sorazmernosti zneska naložene globe pritožnica ni podala nobene trditve, s katero bi dokazala, da je višina naložene kazni neprimerna ali prekomerna. V zvezi s tem je treba trditev, da naj bi bil znesek globe v višini 8.068.441 EUR nesorazmeren glede na promet, ki ga zajema omejevalni sporazum, v višini 34,34 milijona EUR, zavrniti. V tej zadevi namreč ni sporno, da je bila globa, naložena družbi Villeroy & Boch in njenim hčerinskim družbam v skladu s členom 23(2) Uredbe št. 1/2003, znižana tako, da ni presegla 10 % njenega celotnega prometa, ustvarjenega v predhodnem poslovnem letu. Ta meja pa že zagotavlja, da višina te globe ni nesorazmerna glede na velikost

podjetja, kot je opredeljena z njegovim celotnim prometom (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točke od 280 do 282).

82 Zato je treba tretji in četrti pritožbeni razlog zavrniti kot delno brezpredmetna in delno neutemeljena.

83 Ker nobeden od pritožbenih razlogov, ki jih je navedla pritožnica, ni bil sprejet, je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

84 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, Sodišče odloči o stroških. Na podlagi člena 138(1) navedenega poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika uporablja za pritožbeni postopek, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Komisija je predlagala, naj se pritožnici naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Družbi Villeroy & Boch SAS se naloži plačilo stroškov.

Podpisi